

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **T. X. D.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, AK se sídlem nám I. P. Pavlova 3, 120 00, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2009, č. j. 64 Az 27/2009 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) výše označeným usnesením odmítl žalobu žalobce (dále „stěžovatel“) podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2009, č. j. OAM-195/VL-18-08-2008. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že krajský soud svým postupem nedostal své povinnosti poskytnout stěžovateli ochranu, která mu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod náleží, a následně uvádí znění tohoto článku. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že soud vydal usnesení v souladu s právními předpisy. Z výše uvedeného důvodu žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu dospěl k závěru, že kasační stížnost nelze než odmítnout.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele o tom, v čem soud, který jeho věc projednával a rozhodoval, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných důvodů je pak uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) – e) s. ř. s. Pro vymezení rozsahu přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti však nepostačí pouze stručný odkaz na příslušné zákonné ustanovení a důvody tam uvedené, ale je nutné, aby stěžovatel své důvody, pro které kasační stížnost podává sám konkretizoval. Za konkretizaci důvodů k podání kasační stížnosti však nelze považovat obecnou námitku stěžovatele o tom, že krajský soud svým postupem nedostál své povinnosti poskytnout stěžovateli ochranu, která mu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod náleží.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve věci podané kasační stížnosti stěžovatele nelze bez bližší konkretizace stížnostních důvodů vyjít z toho, že kasační stížnost je podávána právě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. e) s. ř. s.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, resp. pouze konstatuje obsah příslušných ustanovení Listiny, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného, resp. krajského soudu v odůvodnění chybí, je takové tvrzení bez konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, proto nemůže stěžovatel uspět s kasační stížností, ve které neuvádí žádné skutečnosti relevantní pro učinění závěru o tom, že rozhodnutím krajského soudu byl na svých právech zkrácen.

Nejvyšší správní soud proto postupoval dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. a kasační stížnost jako nepřípustnou odmítl ustanovení [§ 46 odst. 1 písm. d), ustanovení § 120 s. ř. s.].

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovení § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu